

A boszorkánymulatságba keveredett káplán (Boszorkányzsír)

Egyszer volt egy káplán, ki igen sokáig volt egy helyen. Nem tudta, hogy a szakácsnéja boszorkány. Egy este a káplán a folyosón sétált, s látta az ablakon, hogy a szakácsné levett egy csészét a fazék deszkáról, s megkenete belle a hónalját. Aztán kirepült az ablakon. A káplán bement a konyhába, megkenete az is hónalját és elrepült. Egy helyhez ért, s ott volt a jegyzőné is, a bíróné is meg a szakácsné. És mondták a káplánnak, hogy foglaljon köztük helyet. Igen szép arany poharakbul ittak. A jegyzőné dudát, a szakácsné meg rakta a poharakat az asztalra, amiből ittak. Nekifogtak táncolni.

Egyszer csak elhették a dudálást meg a táncot és a jegyzőné elővett egy fekete nagy könyvet és mondta a káplánnak, hogy legyen szives írja be nevit. De biz a káplán nem akarta. De a jegyzőné azt mondta neki, hogy rosszul jár. Erre a káplán elvette a könyvet, s nem a nevit írta bele, hanem azt írta bele, „Názáréti Jézus”. Akkor minden elmúlt. A káplán egy nagy víz közepén, egy nagy fa tetején találta magát, ahol még a madár se jár. Több év mulva egy szegény halász arra ment, s a ladikjába vette, s partra vitte. De a szegény káplán sohasem talált hazájába, ahol káplán volt.